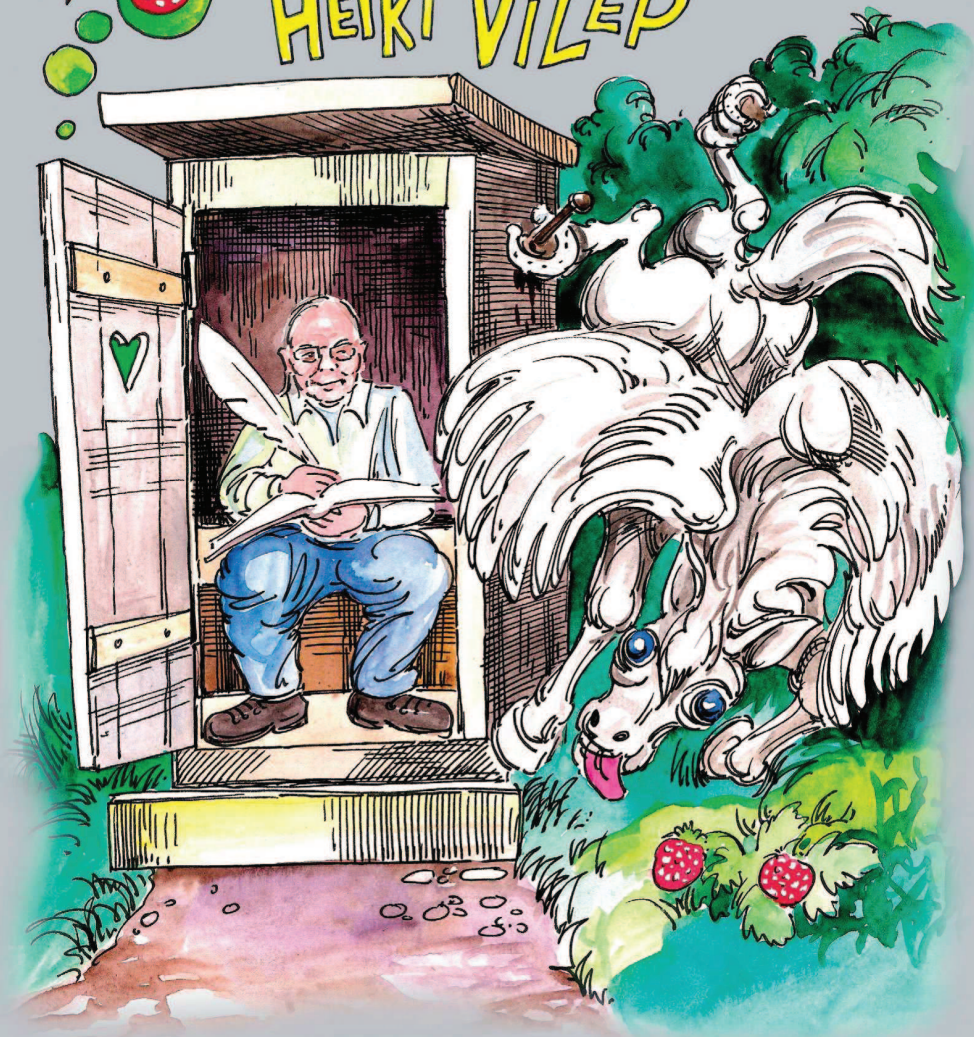

MINDOLI KAKS

HEIKI VILP

Heiki Vilep

Mind oli kaks

Läbilõige luuleloomingust

Tartu
2006

Kunstnik: Albert Gulk
Küljendaja–kujundaja: Aivar Õepa
Kirjastaja: Vilep & Vallik (A–Disain OÜ)

© Heiki Vilep

ISBN 9949–13–573–7

Uus aeg nõuab uusi inimesi

Hitleri tsitaat vist oli. Panin puusse, ehk. Mul pole siukest mälukaarti... Tegelt nõuab uus aeg uusi mehi. Mehi, kes ei käi karmi näoga ringi, kulak rullis, et kellelgi molli anda. Mehi, kellel on bemar, mida nad värske liisi vastu jälle välja vahe-tavad... Mehi, kellel pole aega, sest neil on raha ja nad osta-vad asju, naisi ja lapsi kui vaja nagu aktsiaid. Oleneb kursist. Mehi, kes töötavad mujal ning lapsed näevad neid arvuti kaudu. Oma isasid.

"Minu issi on arvutis!" teatas rõõmsalt ühe mu tuttava laps, kui mees leidis aega lirimaalt tšättida. Mida issi teeb. Raha. Kas ta sinuga mängib? Ei, ta on väsinud, kui kodus käib ja käib emmega väljas. Siis on emme rõõmus...

Normaalne...?

Tegelt vajame me, emased, meest enda kõrval, üks ole. Miks me siis üritame tihti kasvatada oma poegadest raha-masinaid? Või nõuame meestelt, et nad oleksid seda? Murdumiseni...?

"Mehed ei nuta." Aga peaksid, sest nemadki on kõigest inimesed, oma valudega, oma põdemistega ja üldse mitte niipalju erinevad meist, naistest, kui meile, mõlemitele, seda ajast-aega ajude vahele on taotud.

"Mehed on sead." Võivad olla, aga see sigaolemine on teinekord seotud vägagi suurte pundardega enda sees... Neil pole ju lubatud olla nõrgad. Nad peavad olema jõulised, kaitsvad, tugevad...

Tegelikult on nuttev mees, eksole, nagu oma poeg või-midagisellist. Tahaks pead silitada ja lohutada... AGA KURADI MEHELIK, sealjuures, sest mees, kes oma nõrkust tunnistab, on teadlik neist, on tugevam kui milline macho, ausalt!

Tugevam ja ilusam. Nagu Vibu. Omas õrnuses.

Vot.

*Merca
(Merle Jääger)*

Sisukord

I Teekond teekonnas

Sirutad käe ja haarad	6	Kohut ei mõista	40
Öö varjus	8	Eesriie	41
Mees ootas külalisi	9	Unepõld	42
Isa	10	Metsa taga	43
Seon hobu	11	Kui murdub tahe	44
Pikk koridor	12	Nägu tegi nägusid	45
Lepapuude alla	13	Akvarelli	46
Seisan mineviku lävel	14	Kuigi oma nägu	47
Teab mitu korda	15	Mina ei kakle kaua	48
Bussipeatuste	16	Kirjutasin alla	49
Lasteaed	17	Pea käib kolksti	50
Jäin üksi	18	Snoobellik samm	51
Toomingaõite	19	Langevatele tähtedele	52
Ei pruugi ju	20	Mõni	53
Me läheme käsikäes	21	Luule	54
Elu	22	Oh oleks ma	55
Tänavalaternad	23		
Oma mätta kaldapiiril	24	III Suure toru sisse	
See oli väga ammu	25	Küll on vahel tore	56
Rannaliivale jäljed	26	Tühi on palvemaja	58
Täistuubit rongis	27	Ma lendan!	59
Pimedas minna	28	Kuulutus	60
Kõik eksimused	29	Ma horoskoobi järgi	61
Naine läbi saju	30	Milleks on liblikal	62
Ühine keel	31	Lihunik Asjalik	63
Möödas päev	32	Nii lõputu	64
Vari	33	Raagus puude	65
		Vaimud	66
		Osvald	67
		Naeran	68
		Massi keskel	69

II Oma nägu

Ilu on irratsionaalne	34	Su märga pöske	70
Sain valmis maaliga	36	Tühjas aknaraamis	71
Kolm juuksekarva	37	SEE	72
Mind oli kaks	38	Ma mängin	73
Luuleõhtu	39	Ma päevast päeva	74

Jeeriku pasun	75	Tuul nutab	112
Laulsin tasa	76	Ausambal	113
See naine	77	Vaikne on surnuaial	114
Vana peer	78	Mõtete tinane raskus	115
Veeretati	79	Mu juukseid	116

IV Kivine linn

Naer ripub	80	Põgenen prügimäele	117
Kusagilt pimedast	82	Aeg-ajalt	118
Lopsakas jõuline muru	83	Mul meeldib	119
Seltskondi nägi	84	Kaldapaju	120
Kivikujude paraadil	85	Iga kullerkupu sees	121
Seisma jäi näiline aeg	86	Pühid jalad	122
Käisin külla	87	Kõik ilmas	123
Kui jälle lähen	88	Puu on puude kõrgune	124
Tüdruk	89		
Süütu ei tahtnudki	90	VI Need hetked	
Lõin pidevuse surnuks	91	Must lagi on mu kohal	126
Aknaklaasid laulavad	92	Kaks kärbest	128
Kivine linn	93	Praegu	129
Nurga taga hommik	94	Kõik halva	130
Tulevik on julgem	95	Juuksekarva otsas	131
Näri siis küüsi	96	Inetu kolksatus	132
Värviline värk	97	Džinn	133
Nägin unes	98	Pargiteel kord	134
Kõik hea tuleb	99	Mida ma räägin sul	135
Käisin hinge surnuaial	100	Miski kriuksub	136
Penssi ootamas	101	Nimetul saarel	137
On unelm	102	Mannekeen	138
Avameelsed	103	Vana portselanist vaas	139
Võllapuu	104	Kunagi	140
		Oh seda	141
		Ühe pulstis	142
		Okas rinnus	143
		Kuristiku veerel	144
		Sõber	145
		Lõi värelema leek	146
		Muinasjutuline	147
		Mu parim luuletus	148
		On seisundeid	149
		Hommikul	150

V Puu on puude kõrgune

Raskustes lihtsamalt	106		
Tunne lõhenes	108		
Patusoo sopast	109		
Sügisene	110		
Pehkinud palkide	111		

*Sirutad käe ja haarad
pudeneb
pudeneb välja sõrmede vahelt
õige vähe jääb pihku –
paar terakest väikest
ja rõõm
harali sõrmedest
vastu päikest*

Teekond teekonnas

* * *

Öö varjus
kikivarvul
magama minust jääb kodu
salaja hiilin
salaja kuulatan
mismoodi laguneb udu
mätastel koperdab selgrootu tuul
juukseid soeb sahinal paju
hambaid kiristab
rahutu liiv
vaikib vaid
lähenev raju

* * *

Matti Miliusele

Mees ootas külalisi —
kaua üksi oldud
nii kaua et ei mäletagi kui
ta juuksed olid kogund palju tolmu
ja elust kadund mõiste “naerulsui”

Siis koputaski uksele lõpuks keegi
ta jooksis avama
ta süda puperdas
oh tuleks jumal
tuleks kasvõi seegi
ta kukkus
tõusis
tuikus
koperdas

Siis avas ukse

lävel seisis Issand
lõi rõõmust suurest käsi kokku mees
nii valjult
meeletult
ja mitu korda järjest
et looja pages
inglikari ees

* * *

Isa
ma tulla ei saagi
sel aastal —
hakkasin kirjutama
hinge on kogunend
niipalju saasta
millest pean vabanema
ammu on maksmata
üür ja elekter
puid pole tellida raha
isa
sa oota veel üksainus aasta
alles said maetud ju maha

* * *

Seon hobu
astun kõrtsi
pime on ja vait
kõik mured tagasi on
pagend hingedesse
nurgalauas üksi
istub saatus
naeratab
ja kuldmünt kukub suust
Kõik pole kadund veel
ma ütlen hobusele
veel lihast koosneme
ja luust

* * *

Pikk koridor
ja kontsablõbin ajju taob
ja ongi
jõudnud teadvusse üks ees-
üks perekonnanimi
nurgapalm
ja igivanad sõnad
kaks embust
kumbki eri aega —
üks minevikku
teine olnusse

* * *

Lepapuude alla
laotan määrdunud lina
siit me algasime —
sina ja mina
siin paneme pikniku püsti
siin naudime möödunud lusti
siia tuleme tagasi
kunagi
üksi

* * *

Seisan mineviku lävel
eirates eelarvamust
tulevikul keeran selja
avan vaimudele ust
tõmbus kahe aja vahel
miski rõhub õlgu
justkui oleks tuleviku
minevikul võlgu

* * *

Teab mitu korda rahunenult
läbi sügisvärvisaju
lehed kleepund saabastele
piisad näkku-kätele
ta läheb vastutuult
bolonka rihma otsas —
läbirääkimiste valge lipp
On praetud liha
küpsetatud koogid
enda jaoks ei tasu enam vaeva
ei ole valget laeva
pimestavat iha
kõik uued algused
kui ilmutatud
vana analoogid

* * *

Bussipeatuste kärsitu seisund
raskete kottide piinlikkus
kandjate ees
Läbi sügise
selle ja ülejäänute
tuleb suur kollane buss

teekond teekonnas

Lasteaed

Paks tädi nimeks Vaike
tiik milles polnud vett
suur aken milles päike
ja WC roostes kett
üks peidukoht kus peitsin
võtme tuleviku jaoks
suur emme
nägu nukker
ja issi
jäigi näoks

* * *

Jäin üksi
tühjad sõnad
kõrvus kumisemas
justnagu poleks keegi käinudki
käed põues
lähen talves
kõige lumisemas
ometi
ma pole ära läinudki
Laustuisus viirastub
su valetatud siirus
ma vaikin sisimas
kuid saju sisse karjun
nii suur
on kadumise kiirus
nii pikad
minejate varjud

* * *

Toomingaõite langemises
veidike ruumi on veel
sinna siis istungi maha
ja vestan
langemisest ja lõpust
kuni saab otsa
päris otsa see sadu
siis võtan ma kõhna kompsu
ja lähen
sinna kus toimub veel
midagi sama põnevat
aga kauem kehtvat

* * *

Ei pruugi ju olla must lagi
kuid kindel on mustav haud
ei õpi ma arvamagi
kui raske ta haarde raud
mis piirab kord maised püüud
ja lõpetab hulkuriteed
mis lõikab veel hüüdmata hüüud
kui oleksid hüütudki need
Ei oska ma arvatagi
ei oskama saagi ju iial
just seda oskamatust
nii kahju on kaasa viia

* * *

Me läheme käsikäes
ma hoian sul kõvasti käest
ma hoian veel kõigest väest
me läheme käsikäes
veel läheme käsikäes
mu musklid on lõtvunud kõieks
ja pea peksab kivide vastu
kuid läheme käsikäes
Me läheme käsikäes
mu käsi
ja mind enam pole
must polegi minejat olnud
sa lähed —
mu käsi
käes

Elu

Lõug rinna peal
väsimus silmis
nahk kortsus
kaenla all kark
nii esinen endale filmis
kus olen üks ilmatu tark

* * *

Tänavalaternad
piiskade looris
helveste kirevas rahus
tulede muusika
kesköises sajus
kutsub
kuid hinge ei mahu
tubade soojust
ma pidasin koduks
seepärast jällegi läen
tänavalaternad
piiskade looris
üksi
ja taskus vaid käed

* * *

Oma mätta kaldapiiril
vindub kibestunud mees
ootab teiselt mättalt laeva
muudatusi rinna sees
laevad muudkui läevad mööda
tahtejõudki sinna läeb
kui kord paistab valge puri
viipama ei tõuse käed
oma mätaski ju vajub
kurvad silmad paistvad veelt
möödapurjetajail siiski
viimast korda näitab keelt

* * *

See oli väga ammu —
eile
kui kuivasid põllulilled
läbi aasta nüüd lauanurgal
õhtust õhtusse suvi
mõtlen nüüd õitsema talve
kuivanud lilledesse
akna pealt viimase palve
kudrutab nendesse tuvi

* * *

Rannaliivale jäljed on veetud
mõtlikud
sügavad
tagasiteetud
mööduvust risti ja maha neis löödud
laine nad pühib
üks juhuslik
mööduv

* * *

Natašale

Täistuubit rongis loksun jälle Volgamaale
ja õlle peale voblat hammustan
ei otsusta ma veel kas on normaalne
et eestimaisel tiblata eelistan

Ta hing on märksa laiem silmapiirist
pilk märg ja truudusetus elu norm
tal kingin neli äranärsind iirist
ja seletan kuis hinges möllab torm

Ta räägib et võib tulla minu koju
võib perenaine olla mulle hea
nii kunagi mul pudrutas üks roju
suus viinahais ja seelik üle pea

Siis selgus saabus hetkel mil ta hüüdis
mind läbi une muudkui — Nikolai
ja kuigi seda seletada püüdis
mul sedapuhku villand kõigest sai

Täistuubit rongis loksun jälle Eestimaale
ja kohvril vargsi silma hoian peal
ei otsusta ma veel kas on normaalne
et Volgamaale ma ei taha eal

* * *

Pimedas minna
pimedas tulla
päevane aeg
kanda maha
sigina-sagina arvele
hankimaks öösid
ja raha
aeg voolab liiva
ja omasoodu
päevades valitseb
reegel
nende hinnaga
öösid on loodud
unede ristuvail
teedel

* * *

Kõik eksimused saavad loetud ette
ja teadustatud testament
kui kuu
kord laotab lina
üle hinge turuplatsi
sulen põhjalikult suu
ja selle väsind huultekriipsu
viib trükki viimne trollibuss
ning mitte keegi mitte kunagi
ei usu
et tegelikult
olin kuss

* * *

Naine läbi saju
kingad näpuotsas
sammaldunud kivimüüri hellus
mõralistes kätes vahtrahakatis
pidevus ja püsi
nõjatanud hetke
vastu halli aega
kuiv
talumatult kuiv on keset sadu
seismajäänud aega

Ühine keel

Me lähedaseks saime ajapikku
ja keele ühise nii leidsime
nii ühise et pead jäid lõpuks kokku
keeltpidi koos nüüd elame

Me selletõttu keelt ei peksa ammu
pead põrkuvad jah seda küll
kuid see-eest peame hästi sammu
keeletuks teeb keelekas idüll

Möödas päev ehk pillimehe laul
Agu Raudheidingule

Möödas päev väsind linn süütab tuled
käes oktoober ja taevas on hall
viimne kõrts oma uksed kui suleb
seisan üksinda laterna all

Kallis mööduja ütle mul tere
räägi mulle kuis käsi sul käib
kas sa tead ehk kus elab mu pere
on mul tõeliselt kodu või näib

Pole tähtis kas oled sa reetur
riigialam või lihtparasiit
ikka oled sa ühtmoodi neetud
kui on kadunud viimne teeviit

Ükskord mõistad et polegi tõde
siis ei aita ka naised ja viin
juhus on sinu vend saatus õde
õnn on see mis on praegu ja siin

Mõni mõtleb et vaata kus jobu
hoiab posti ja maani on täis
endal kusagil ootamas kodu
temal silme ees ringi kõik käib

Kui ta teaks et see maailm on paigal
hoopis tõeline õõtsub kui kiik
ja et tähtsust ei olegi seigal
kuspool laugusid on taevariik

* * *

Vari akna tagant möödus
tuba hämaraks
sest ajast jäi
kae kattis aknasilmad kinni
maja leinas
langetatud päi
käes küünal
kõnnin mööda tuba
end taban ootamas
end taban kogu elu
varju
ootamas

*Ilu on irratsionaalne
salapärase justnagu müüt
irratsionaalsuse taju
on Ilusa taju debüüt*

Oma nägu

* * *

Sain valmis maaliga
mil lõuend ülenisti valge
vaid alumises nurgas
täpikene must
ta rikkus selguse
ja igipuhta alge
see täpp
mis tuli ei tea kust
kõik kiidavad mu maali
maitset
kätt
ja täpil mõtet otsivad
ja seletust
ei kiida miskipärast keegi
valget püüdlust
seepärast täppe maalin
põhimõtteliselt
just

* * *

Kolm juuksekarva vaidlesid
kel peas on tähtsam koht
ja keda esmalt ähvardab
väljalangemise oht
üks oli hästi loksik
ja teine väga pikk
ja kolmas oli pooleldi blondiin

Mind oli kaks

Ta tuli vaikides ja musta varju saatel —
see minu enda halb ja sünge teine pool
ta loopis tuba mööda laiali mu vaated
ja tõmbas peale vett mu klaaril elulool

Sa istu maha, vennas, arutame asja
tal ütlesin, ja pane kaabu nagisse
ehk teeksin nurga peale poodi korraks asja
et saaks siis süveneda sinu hagisse

Meid istus lauas ainult kaks ja mitte enam
üks olin mina teine olin mina ka
üks oli inetum ja teine veidi kenam
meil saatus kahepeale tuli jagada

Nii vaat et hommikuni vaidlesime elust
ja meie kooslusest ja sajast tehtud veast
me elu koosnes ainult ahnusest ja melust
jäid puudu täiuslikud hetked sellest reast

Ta lahkus koidutaeva punetaval taustal
ja tundus justkui poleks ära läinudki
tast lauale jäi maha hagi mustas kaustas
ja tema kaabu ripub nagis tänini

Luuleõhtu

Alasti mõtete tardunud siluetid
moenäitus vaimulavadel
mitte kui midagi müügiks
lausutaks õhtul sel
hommikul saduldan hobu
ratsutan minema
jätan teist kaela ümber
sureva pimedas

* * *

Kohut ei mõista me üle
vaikima sündinud suhted
sissetambitud hambad
naerud ja ohutud ohked
kohut võib mõista me üle
see kes on öösiti kohal
varjuna jalutsis seisab
puudena akna all kohab
vormitult ilmub ja mõistab
kohut ja kohta ja kihi
mõistuse vaikival viivul
mõtestab hinge ja ihi

* * *

Eesriie südasuve vihmast
laval meie kaks
etendus
mis aastasadu kestnud
algab
lõppemaks
vaid vihma lummus elab
välja ennast veel
ja alastuse tummus —
vaikus lõpu eel

* * *

Unepõld sai kive täis
kivi teisest raskem näis
tõtsin siit
ja tõtsin sealt
kivi langes hinge pealt
ühe all seal väike mees
targad silmad
habe ees
ütleb
tead mis kulla mees
kivid need on sinu sees
viimse kivi all on pott
rikkuse ja vara pott
kulda-pärle pole sees
poti sees on selge sott

* * *

Metsa taga elab mees
kes elab metsa taga
habe kasvand põrandasse
ise vait ja vaga
kaalub lastelaste leina
kogemusi saastavaid
sihitut nostalgiat
ja pummelunge laastavaid
laual väike lambitatt
see põleb hommikuni
olelusevõitlusse
jäi maha äti uni
tõuseks püsti —
habe kinni
läheks appi —
otsas jaks
suleks silmad
kui sest miski
muutuks ilmas paremaks
metsa taga pliidi ääres
kõik on justkui pihu pääl
klatši mure sopa silub
vaikne sisemine hääl

* * *

Kui murdub tahe
rahaks tardub naer
kalk vaikus paneb sõrme suule
kuis kanda kivid
ära kanda kael
mis endast öelda
ise kui ei kuule
kuis ennast näha
ise kui ei näe
kuis panna kasvama
kus pole mulda
kuis haarata
kui raiutud on käed
ja minna jalutuna
sinna kust ei tulda

* * *

Nägu tegi nägusid
raha tegi raha
rusikas jäi rusikasse
tihti seljataha
ajavaimu polnud mahti
kanda läbi aja
esmavajadusi oli
rahuldada vaja
nii see vanaduski tuli
raha haiseb sukas
ühtemoodi Tarvastus
Saaremaal ja Pukas

* * *

Akvarelli ma kogunend pingeid
valada püüan – ei saa
tuleb mööduja
sülitab hinge
lõuendil kirkastub maal

* * *

Kuigi oma nägu
jätab jälje maha
päris näoli siiski
liikuda ei taha
sellepärast kasutangi
sõrme üht ja nina
jälgi pole tarviski
ja nähtav ongi mina

* * *

Mina ei kakle kaua
ega ei anna tina
virutan üle laua
virutan vastu nina
söögu mu sööki ja tõde
pressigu vastu seinä
sõimaku venda ja õde
irvitagu mu leina
ikka ma ei vääna käsi
ikka ma ära ei nea
peldikusse ei page
virutan vastu pead

* * *

Kirjutasin alla
elu aktive
et mu paljaselek
toetub faktile
et mul pole taskut
kus võin peita nuga
et ma olen kaitstud
paljaselekuga

* * *

Pea käib kolksti vastu lage
raputades rakke
arenguruum antud mage
kirjutan kõik lakke

* * *

Snoobellik samm
pasatskilik kivi
muutuvad tuuled ja pisikud
jõuetu ramm
visiitkaardi nimi —
isiksusaldid isikud

Langevatele tähtedele

tähti sajab ja sajab
vaata et pihta ei saa
ah kas mul oligi vaja
niipalju soovida

tähtedel pole ju aimu
mis toimub kusagil all
teavad et all liigub kõntsa
veereb et sõnnikupall

nüüd kestab pasasadu
kestab ja järgi ei jää
pidin ma ometi soovima
et oleks palju ja hää

Oh oleks ma

Oh oleks ma Etioopias
banaani saaks puu otsast võtta
seal vaesus ja häda on avalik
keegi sust üle ei tõtta
mööda ei hiili sust kärbsed
surm ega nälg ega janu
täiusest tursuvad tuttavad
eriti heal järjel onu
oi kuidas olla ei taha
Heiki Vilepi ihus
ametlik elushoitu
elutöö armetult pihus

Mõni

Mõni näeb pilvedes asju
mõni näeb pilvedes pilvi
mõni neid kujutab ette
mõni saab mõnikord kätte
mõni ei kujuta miskit
mõnel ei olegi vaja
mõnel on isiklik nimi
mõnel on isiklik maja

Luule

Ilus on kui pasa sisse kukud
elegantset, valged kindad käes
ilus on kui avanevad lukud
kui sa kindlalt allamäge läed
see on luule – sita asja võlu
bluffida et pask ei ole pask
püstol oimukohal kiita elu
juureldes kui kaunilt kõlab lask

*Küll on vahel tore hüüda
suure toru sisse
toru suurust tunda
enda karjumisse
ohata
ja minna
puhanuna ära
uue jõuga teha
igapäevakära*

Suure toru sisse

* * *

Tühi on palvemaja
mina löön ikka veel kella
leinajad läind läbi aja
mina löön ikka veel kella
tuul nutab kaeblikult haudadel
justnagu mõtestaks elu
tarbetult raisatud päevasid
räuskamist prassimist melu
väravast minnes veel kuulen
helinat karmi ja hella
tahtmatult lausuvad huuled
mina löön ikka veel kella

* * *

Ma lendan!
Vaadake, ma lendan!
karjus komistanu
See möödub...
lausus mööduja
Kõik möödub
järjepanu...

Kuulutus

Kaotasin rutates ära
paraja lahmaka aega
linnatulede säras
mahti ei olnud kaeda
kuhu ta jäi
aga leidjat
kopsaka tasu eest anun
mitte mingil juhul
tagastada
ma palun

* * *

Ma horoskoobi järgi
olen rott mis rott
kuid naine räägib mul
et olen siga
ja kuigi teadusega
puudub kindel sott
ei ole horoskoobil
väga viga

* * *

Milleks on liblikal tiivad
kui tema lendab nii vähe
milleks on mõtlejal mõtted
need mis ei mahu ta pähe
selleks et liblikas mõtleks
siis kui on mõtlejal tiivad
tiivad mis liblika mõtted
mõtleja lennusse viivad

* * *

Lihunik Asjalik haarab mul kõrist
sisistab —
milleks see luule
rahvale vaja on raha ja liha
muidu ta sõna ei kuule
Krõmpsudes neelab mind hakklihamasin
nimega Argine Mure
nõnda saab keegi must sõnatult söönuks
söönult ka Sõna ei sure

* * *

Nii lõputu nii suur
nii avar mõõtmatu
nii täitmatu nii lai
nii haaramatu...
... kübe
on meie hing ja elu

jube

* * *

Raagus puude
haralisest sülest
teevad kisa
valged varesed
kägu kukub raalt
ja lendab jälle üles
mustad lambad
hüppavad kui segased
roheline elegant
teeb murul kukerpalle
vanake Hottabõts
habemest koob salle
Hodža maandub vaibal
pilgus kaval helk
mutionu tukub...
elab õlletelk

* * *

Vaimud on valgunud orgu
ootavad kellade lööki
keldrites kolavad hääled
taludes vaikuse nööki
hingesid aetakse taga
paljastamaks neil varje
ajujaht katkeb ja sündiv
lapsuke vallandab karje

* * *

Osvaldil soe oma uitude soojast
enda kõntsast ja enda roojast
tahtis vaid eksida enese vead
valida sõnad ja tampida pead
Rebiti Osvald siis võõrasse sülle
mitmeidki mundreid tal tõmmati ülle
peeretas lühidalt pikalt ei löönd
äärepealt agarad oleks ta söönd
kuid polnud nats ta ei sots ega ori
pesueht siga vaid kes tahtis pori
nõnda sai Osvaldist rahvalik laul
kui lõppes Osvald siis alustas Paul

* * *

Naeran iseenda naeru
naeran kuni tõmblen maas
tuigun pisarates ringi —
millal ikka jälle saab
naeran
kuni jääb vaid irve
näitamisest kange keel
kord on rõõm
vaid vee peal virve...

kuni naeran
elan veel

* * *

Massi keskel – üksi
üksikute seas – veel üks
kahekesi – pooleks
üksi – arvutuks

* * *

Su märga pöske silitasin vaikselt
sa naeratasid mulle
kahepaikselt
ja suhetesse sigineski vaikus
mis oli väga vaikne
me kalalikku vaikust haistsid kassid
nad karjusivad meile otse kõrva
neil silmad sülitasid tuld ja tõrva
meil kõrva karjuvadki kassid

* * *

Tühjas aknaraamis
ainuke portree
neljas nurgas nukrus
kunstipärane
tuhatoosis mõtted
lõuendi peal vaim
lillepotis killkab
juuriajav taim

* * *

SEE koosneb käsipuudest
hilpudest ja poosist
rahast käsust paberist ja vihas
piletitest mööblist klatšist noosist
pangaarvest litsidest ja ihast
SEE pole küsimärk või sündimata luule
ei ole isegi ta tont teab mis
ei ole kurt ja ometi ei kuule
muusat
sest on peos ta tiss
seepärast vältimatul ööl
SEE laseb varvast
ja maine nõid jääb nõutuks
seljas luud
et libahundina saaks inimhundikarjas
SEST laulda kooris
vastu kauget kuud

* * *

Ma mängin eluaja trummi
pulgad – need on ammu läind
käed taotud verele
ja haavad armistunud
paljud kuulamas mind käind

näe, lollakas ei jaga ära
et puudub vajalik talent
mis maksab sisemine sära
on vaikus ilusaim lament

Mu kontserditel viimasemas pingis
käib istumas mu kange iseloom
ma mängin talle
mängin sõrmed katki
nii tekib lõppeks
elu alatoon

* * *

Ma päevast päeva olen ajutine
olen pageja kes rahu eal ei saa
näe jälle läbi kauge udumine
paistaks kätte justkui töötet maa

Kust leida rahu kui ei ole lõppu
sel muutumisel ainsa pilgu väel
ja ühe pilgu lõpmatuse tõttu
kordumatus kordub iga päev

* * *

Jeeriku pasuna hüüdu
tundsin rinnus hüüdvat
jalgade all põles maa
pagedes eksisin ära
välja enam ei saa

* * *

Laulsin tasa
omaette
laulsin hingelt ära
rebenesid häälepaelad
lakke tekkis mõra

Mercale

See naine magab kahur kaisus –
nii sosistataks kuluaarides
ja kuigi palju kahureid on raisus
ta pilku püüab ikka baarides

Mis vahid – süda on mul müügiks
kuid vastu hinge andma pead
kui läheb elumeres püügiks
on tarvis karastatust head

Nii räägib naine odav kardin seljas
muu pilku püüdev butafooria
sa oled alles minu saja neljas
kel vallandanud ma agoonia

Siis istub maha leiab rohulible
ja seljast viskab viimase kui rüü
ta jookseb paljajalu
jookseb kõigest ära
ja uskuge –
maailm pole tema süü

Vana peeru laul

Aeg on minna koju
aeg on heita põhku
kokkuvõtte korras
peeretada õhku
päev on lõppu veetud
lõpp on ära neetud
miskit jääb küll rippu
niikuinii jääb rippu

* * *

Veeretati vänget juttu
suuri sõnu seati
kõrgelennulisi väiteid
platsi tuua teati
andsin naelapeale pihta
õõnsalt rõkkas naer
hiljavõitu märkasin
et olin õhtu nael

*Naer ripub öise linna kohal
kurbus roomab tagahoovidest
asjalikkus arutleb veel päevast
uni haigutab ja
lootus ohkab pikalt
linn süütab tuled
vastu tähistaevast
käes vikat
julgelt keset tänavat käib
surm*

Kivine linn

* * *

Kusagilt pimedast
karjuti appi
jooksin kui meeletu
meeletu soov oli aidata
aidata karjuda appi

Järg raamatus...

Kogu raamatu lugemiseks peaksid ostma pdf-faili siit:

[RAAMATUPOOD](#)

Heiki Vilepi romaanid:

2010 – “Hirm”

2011 – “Saatuses mängud”

NB!

Kirjuta oma e-raamatu soov e-mailiga:

vilep@vilep.com

Või helista telefonil: 53488180

Heiki Vilep Facebook'is:

<https://www.facebook.com/heikivilep>

Naelutasin ukse külge
Pegasuse raua
vaene hobu rippudes seal
leidis oma haua

ISBN 9949-13-573-7

9 879949 135736